

[Harald Nielsen.]

alle de lige før nævnte grunde vil man forstå, at vi ikke kan medvirke til gennemførelsen af det toldlovsforslag, regeringen er kommet med. En sådan toldforhøjelse vil volde skade for en lang række erhverv, ikke mindst for de udprægede eksport-erhverv og for de handlende, ligesom den også vil betyde en yderligere belastning for forbrugerne, der jo i forvejen er hårdt tynget af skatter og afgifter.

Poul Møller: Formålet med første behandling af et lovforslag er jo at fremkalde en principiel drøftelse. Det er derfor naturligt først at fremsætte nogle principielle bemærkninger om det konservative folkepartis almindelige stilling til toldproblemer.

Vi er som alle andre i dette høje ting tilhængere af, at Danmark forbliver et lavtarifland, som vi hidtil har været det. Vi har derfor også altid ivret mest muligt for en toldudjævning mellem landene på det lavest mulige niveau, og vi vil vedblive hermed. Vi har derfor støttet de skiftende regeringers bestræbelser for under internationale toldforhandlinger at opnå toldindrømmelser fra andre lande, og det vil vi fortsat gøre, ligesom vi vil lade enhver regering vide, at den har vor fulde støtte, når den i Paris og andetsteds protesterer imod den kraftige toldpolitik, der af visse lande er gennemført parallelt med liberaliseringen.

Vi må imidlertid åbent erkende, at dansk politik har opnået uhyre lidt med hensyn til toldudjævning og protester imod andre landes toldforhøjelser. Bestræbelserne har praktisk talt været resultatløse, i bedste fald betydningsløse. Denne kendsgerning må vi tage til efterretning, og det er naturligt, at den har fået os til at overveje, hvorvidt det fortsat var muligt på denne baggrund at nægte vor vanskeligst stillede industri en moderat ajourføring af dens toldsætser.

Danmark har ikke på noget betydeligt og afgørende område i de sidste 15 år gennemført toldforhøjelser. Der kan derfor ikke rejses tvivl om, at dansk politik har haft en ærlig vilje til at medvirke til en sænkning af det internationale toldniveau. Desværre kan man ikke ganske se bort fra, at netop vore meget lave toldsætser og vor almindeligt kendte uvilje imod at røre ved

de een gang fastsatte sætser har givet os en ufordelagtig forhandlingsposition og tillige har vanskeliggjort det for os at opfylde vore liberaliseringsforpligtelser. Dette bør tages i betragtning ved bedømmelsen af det nu foreliggende lovforslag.

Af mange grunde ønsker vi så lave internationale toldsætser som overhovedet muligt — Danmarks interesse heri er indlysende — men denne principielle stillingtagen bør ikke aldeles lamme vor handleevne i toldpolitisk henseende; der kan også for os foreligge tungtvejende grunde til at rette enkelte sætser op, som er blevet forældede ved den internationale prisudvikling. Således har det selvfølgelig også altid været. Trods den principielle uvilje mod toldforhøjelser blev der både i 1924 under ministeriet Neergaard, i 1932 under regeringen Stauning-Munch og i 1940 under samlingsministeriet foretaget ændringer i vor toldlovgivning, nødvendiggjort af prisudviklingen, hvis stigende tendens selvsagt efterhånden undergraver væggtoldsætsernes værdi.

Vi har altså altid forbeholdt os ret til at ændre et enkelt område, når vi anså det for påkrævet.

Under de internationale toldforhandlinger, der resulterede i de såkaldte GATT-aftaler, fastholdt Danmark på en række områder disse forbehold, som blev anerkendt af de øvrige aftalelande. Jeg vil gerne fremhæve, at det her foreliggende lovforslag ikke på noget område går ud over disse anerkendte forbehold, der end ikke er fuldt udnyttet.

Toldpolitikken behandles ofte her i landet — synes jeg — med en fanatisme, som var en bedre sag værdig, i hvert fald så længe der ikke er nogen uenighed om landets almindelige stilling til toldpolitikken. Såvidt jeg kan skønne, har denne fanatiske indstilling sin historiske oprindelse i en tid, da tolden var den store skattekilde, og da tolden var det eneste middel til at føre protektionistisk politik; men disse forhold er jo i de sidste menneskealdre afgørende forandret. I finansåret 1913—14 udgjorde toldindtægterne nær ved 30 pct. af statens indtægter; endnu så sent som i 1931—32 — det sidste år før valutacentralens oprettelse — udgjorde tolden 31—32 pct. af de løbende statsindtægter, medens den i finansåret 1954—55